

Nr 22

Utlåtande i anledning av dels Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om utlämning för brott till Danmark, Finland, Island och Norge m. m., dels ock i ämnet väckta motioner.

Genom en den 20 februari 1959 dagtecknad, till lagutskott hänvisad proposition, nr 72, vilken behandlats av första lagutskottet, har Kungl. Maj:t under återopande av propositionen bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll föreslagit riksdagen att antaga följande vid propositionen fogade förslag till

1) Lag

om utlämning för brott till Danmark, Finland, Island och Norge

Härigenom förordnas som följer.

Villkor för utlämning

1 §.

Den som i Danmark, Finland, Island eller Norge är misstänkt, tilltalad eller dömd för där straffbelagd gärning och uppehåller sig här i riket må efter framställning utlämnas enligt vad i denna lag sägs.

2 §.

Svensk medborgare må utlämnas, allenast om han vid tiden för brottet sedan minst två år stadigvarande vistats i den stat till vilken utlämning begäres eller den gärning för vilken utlämning begäres motsvarar brott, varå enligt svensk lag kan följa straffarbete i mera än fyra år; om gärningen i sin helhet begåtts inom riket, må utlämning dock ej ske, med mindre gärningen innefattar medverkan till ett utom riket begånget brott eller utlämning sker jämväl för gärning, som förövats utom riket.

3 §.

Utlämning må ej ske, om i den främmande staten allenast böter kan ådömas för gärningen, såvida ej utlämning tillika äger rum för brott, på vilket strängare straff än böter kan följa.

Har den som begäres utlämnad i den främmande staten dömts för gärningen, må han utlämnas, allenast om påföljden utgör frihetsstraff eller annat omhändertagande på anstalt. Oaktat påföljden icke är sådan som

nyss sagts må han ock utlämnas, om framställningen om utlämning tillika avser annat brott, för vilket utlämning enligt denna lag må ske.

4 §.

Utlämning för politiskt brott må ske, allenast om gärningen eller gärning av motsvarande beskaffenhet är i svensk lag belagd med straff och den som begäres utlämnad ej är svensk medborgare.

5 §.

Utlämning må ej äga rum, om här i riket meddelats dom angående det uppgivna brottet eller beslut om eftergift av åtal för brottet.

6 §.

Den som här i riket är åtalad för annat brott, varå kan följa frihetsstraff i två år eller därutöver, eller som enligt dom mot honom skall undergå frihetsstraff eller eljest omhändertagas på anstalt, må ej utlämnas så länge hindret består. Samma lag vare, om förundersökning inletts för brott som nyss nämnts.

Utan hinder av vad i första stycket sägs må utlämning äga rum för rättegång om den gärning som avses med den främmande statens begäran, på villkor att den utlämnade senare överlämnas till svensk myndighet.

7 §.

Vid utlämning skall såsom villkor gälla, att den som utlämnas icke må i den främmande staten åtalas eller straffas för annat brott som begåtts före utlämningen med mindre

särskilt medgivande lämnats enligt 18 §;

han själv inför domstol samtyckt därtill;

han underlåtit att, oaktat hinder ej mött, lämna landet inom en månad efter rättegång och undergående av straff eller annan påföljd som må hava ådömts honom för brott, varför utlämning ägt rum; eller

han återvänt dit sedan han lämnat landet.

Därjämte skall gälla, att den som utlämnas allenast må i fall som avses i 8 § eller efter medgivande enligt 18 § utlämnas till tredje stat för brott, som han förövat före utlämningen.

I samband med beviljande av utlämning må uppställas de ytterligare villkor, som prövas erforderliga.

8 §.

Om två eller flera av de i 1 § omnämnda staterna eller en eller flera av dessa stater jämte annan stat begära utlämning av samma person, skall, med hänsyn till beskaffenheten av brottet eller brotten, tiden och platsen därför, framställningarnas tidsföljd, hans nationalitet och hemvist samt övriga omständigheter, prövas till vilken stat utlämning bör ske.

När framställningarna avse olika brott, må föreskrivas, att den som ut-

lämnas till en stat skall från den staten vidare utlämnas till annan stat på villkor som bestämts enligt 7 §.

Förfarandet

9 §.

Framställning om utlämning skall av polis- eller åklagarmyndighet i den stat som önskar utlämningen göras antingen hos riksåklagarämbetet eller, om gärningsmannens uppehållsort i riket är känd, direkt hos stats- eller distriktsåklagare.

Om icke den, som begäres utlämnad, enligt vad i 10 § sägs samtycker till utlämning eller erkänner den gärning för vilken utlämning begäres eller, om framställningen avser flera gärningar, någon av dessa, skall framställningen grundas på en av domstol i den stat, från vilken framställningen inkommit, meddelad fällande dom eller ock annat av domstol i nämnda stat meddelat beslut, varav framgår, att domstolen funnit sannolika skäl föreligga till misstanke att den som begäres utlämnad begått det uppgivna brottet. Begäres någon utlämnad för att lagföras för flera brott är det tillfyllest att till grund för framställningen föreligger sådant beslut beträffande allenast något av brotten.

Vid framställningen skall, om det i förekommande fall ej framgår av domen eller beslutet, fogas uppgift om personens nationalitet och hemvist, brottets beskaffenhet, tid och plats för detta samt i den främmande staten tillämpliga straffbestämmelser. Signalement skall om möjligt företes.

10 §.

Åklagaren skall skyndsamt verkställa erforderlig utredning enligt vad om förundersökning i brottmål är stadgat.

Samtycke, som avses i 9 § andra stycket, avgives i åklagarens närvaro inför allmän underrätt. Rätten är därvid domför, häradsrätt utan nämnd och rådhusrätt med en lagfaren domare.

11 §.

Högsta domstolen prövar på begäran av den som avses med framställningen, huruvida utlämning kan lagligen beviljas enligt denna lag. Om det finnes erforderligt, skall förhandling hållas. Förhandling må ej vägras, med mindre tidigare förhör under utredningen måste anses tillfyllest eller saken finnes uppenbar.

Om högsta domstolen funnit hinder mot utlämning möta enligt denna lag, må framställningen icke bifallas.

12 §.

Till främjande av utredningen och för att säkerställa utlämning må åklagaren, om den gärning för vilken utlämning begäres eller gärning av mot-

svarande beskaffenhet är i svensk lag belagd med straff, använda och hos rätten påkalla användandet av tvångsmedel enligt vad i allmänhet är föreskrivet för brottmål. Tvångsmedel må användas utan att särskild utredning, utöver vad av framställningen om utlämning framgår, förebragts till stöd för att den som avses med framställningen begått det uppgivna brottet.

Beslut av rätten om användande av tvångsmedel gäller tills vidare intill dess ärendet avgjorts eller högsta domstolen i fall som avses i 11 § funnit hinder mot utlämning möta. Talan mot rättens beslut föres genom besvär till högsta domstolen utan inskränkning till viss tid.

Den som häktats äger påfordra, att ny förhandling skall äga rum inom tre veckor från det beslut senast meddelats.

13 §.

Förhandling skall, förutom i fall varom eljest är stadgat, hållas inom stängda dörrar, om det begäres av den om vars utlämnande är fråga eller det eljest finnes påkallat av hänsyn till främmande stat.

14 §.

Ersättning åt offentlig försvarare, vittne eller annan som hörts i ärendet skall stanna å statsverket, om ej särskilda skäl äro, att den skall återgäldas av den som begäres utlämnad.

15 §.

Har den som avses med framställningen inför rätten samtyckt till utlämning och är ej fall som avses i 4, 6 eller 8 § för handen, äger åklagaren, om han finner att hinder mot utlämning ej föreligger enligt denna lag eller att utlämning eljest icke bör vägras, meddela beslut om utlämning.

Om åklagaren ej meddelar beslut om utlämning enligt vad i första stycket sägs, skola handlingarna i ärendet, sedan utredningen avslutats, skyndsamt översändas till justitiedepartementet, varefter Konungen skall giva sitt beslut över framställningen.

Vid beviljande av utlämning må förordnas, att föremål som tagits i beslag skall överlämnas till den främmande staten; och må därvid stadgas de förbehåll som av hänsyn till enskild rätt eller ur allmän synpunkt finnas påkallade.

16 §.

Beslut om utlämning skall verkställas så snart ske kan. Vid beviljande av utlämning må förordnas att den, som enligt beslutet skall utlämnas, i avbidan på verkställigheten skall tagas i förvar eller ställas under uppsikt.

Övriga bestämmelser

17 §.

Den som är efterlyst för brott, vilket enligt denna lag kan föranleda utlämning, må, såframt på gärningen eller gärning av motsvarande beskaf-

fenhet enligt svensk lag kan följa frihetsstraff, i avvaktan på begäran om utlämning omedelbart anhållas eller åläggas reseförbud av polis- eller åklagarmyndighet enligt vad som i allmänhet gäller om brottmål. Beslag må ock i sådant fall äga rum.

Beslut om användning av tvångsmedel enligt denna paragraf skall på begäran av den som beslutet avser prövas av rätten, som i ärendet skyndsamt skall hålla förhandling enligt vad om brottmål är stadgat. Mot rättens beslut må talan ej föras.

Polis- eller åklagarmyndighet i den främmande staten skall ofördröjligen underrättas, då beslut fattats om användning av tvångsmedel enligt denna paragraf. Har icke framställning om utlämning mottagits inom två veckor från det underrättelsen avsändes, skall beslutet omedelbart hävas.

18 §.

Utan hinder av villkor som uppställts för utlämning äger Konungen på framställning medgiva, att den som utlämnats må ställas till ansvar för annan före utlämningen förövad gärning än den, för vilken utlämning skett, eller utlämnas till annan av de i 1 § omförmälda staterna. I fråga om sådan framställning skall i tillämpliga delar gälla vad i denna lag är stadgat angående framställning om utlämning. Medgivande må lämnas allenast om, såvitt handlingarna visa, utlämning för gärningen kunnat lagligen äga rum.

Framgår av inkomna handlingar, att framställningen icke kan lagligen bifallas, eller finner Konungen eljest anledning att icke villfara framställningen, skall den omedelbart avslås. I annat fall prövas frågan av högsta domstolen, dock endast om det begäres av den som avses med framställningen. Finner högsta domstolen att hinder möter, må framställningen icke bifallas.

Beträffande tillstånd till utlämning till annan än de i 1 § omförmälda staterna skola bestämmelserna i 24 § lagen om utlämning för brott äga tillämpning.

19 §.

Den som utlämnas från någon av de i 1 § omnämnda staterna till annan i samma paragraf omförmäld stat må utan särskilt tillstånd föras genom riket.

20 §.

Det ankommer på Konungen att förordna om tillämpning av denna lag i förhållande till stat, som omförmäles i 1 §.

Konungen meddelar i övrigt de närmare föreskrifter, som erfordras för tillämpningen av denna lag.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1959.

2) Lag

angående tillägg till lagen den 6 december 1957 (nr 668) om utlämning för brott

Härigenom förordnas, att i lagen den 6 december 1957 om utlämning för brott skall såsom 26 § införas en ny paragraf av nedan angiven lydelse.

26 §.

Vad i denna lag är stadgat gäller ej i förhållande till Danmark, Island, Finland och Norge såvitt särskild lag åger tillämpning i sådant avseende.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1959.

I samband med propositionen har utskottet behandlat två i anledning av densamma väckta motioner, nämligen de likalydande motionerna I: 401 av herr *Alexanderson m. fl.* och II: 493 av herrar *Fröding* och *Rylander*. Motionerna utmynnar i hemställan att riksdagen måtte besluta sådan ändring i det framlagda förslaget till nordisk utlämningslag att samtycke, varom i 10 och 15 §§ förmäles, får avgivas inför åklagaren i stället för inför rätta.

Beträffande skälen för motionärernas hemställan får utskottet hänvisa till motionerna.

Inledning

År 1951 framlade 1949 års utlänningskommitté förslag till ny utlänningslagstiftning, innefattande dels en ny utlänningslag dels viss omarbetning av 1913 års lag angående utlämning av förbrytare (SOU 1951: 42). På grundval av kommitténs förslag antogs vid 1954 års riksdag en ny utlänningslag, vilken trädde i kraft den 1 juli 1954. Vad beträffar frågan om revision av lagstiftningen om utlämning för brott befanns det vid beredningen inom justitiedepartementet av denna fråga önskvärt att utlänningslagstiftningen underkastades en mera genomgripande omarbetning än vad utlänningskommittén föreslagit, och med anledning därav utarbetades förslag till en helt ny lag i ämnet, redovisat i en den 20 september 1954 dagtecknad promemoria. På grundval av nyssnämnda förslag antogs vid 1957 års riksdag en lag om utlämning för brott, vilken trädde i kraft den 1 januari 1958 (prop. 1957: 156, första lagutskottets utl. 1954: 37).

Vid utarbetandet av den nya lagstiftningen om utlämning för brott förut-

sattes att särskilda bestämmelser skulle gälla beträffande utlämning till Danmark, Finland, Island och Norge. Vid det nordiska justitieministermöte, som hölls i Stockholm den 11 och 12 december 1953, hade beslutats att till gemensam nordisk utredning upptaga frågan om ett förenklat förfarande i fråga om utlämning för brott mellan de nordiska länderna. För ändamålet tillsattes en kommitté, bestående av delegerade från Danmark, Finland, Norge och Sverige.

Vid överläggningarna inom kommittén uppnåddes enighet om att man, såvitt anginge utlämning mellan de nordiska länderna, skulle föreslå slopande av det nuvarande konventionssystemet. Varje land skulle antaga en lag om utlämning för brott till övriga nordiska länder med reglering dels av förutsättningarna för utlämning dels av förfarandet i utlämningsärenden. I båda hänseendena skulle eftersträvas att med största möjliga enkelhet förena kravet på betryggande rättssäkerhet. Den beslutande myndigheten i utlämningsärende skulle äga pröva ärendet med hänsyn till omständigheterna i varje särskilt fall; det skulle således ej vara obligatoriskt att efterkomma varje framställning, som föll inom ramen för bestämmelserna om utlämning. Det förutsattes dock, att en lagligen grundad utlämningsframställning som regel borde efterkommas, om ej särskilda skäl talade däremot.

Arbetet vid överläggningarna inriktades på att enligt de angivna riktlinjerna åstadkomma såvitt möjligt likformiga lagtexter för alla de nordiska länderna. Vid möte i Helsingfors den 21—23 oktober 1955 fördes diskussionerna i ämnet på grundval av detaljerade lagutkast, upprättade av de olika delegationerna. I stort sett uppnåddes därvid enighet om lagtextens innehåll.

Såsom resultat av de dittills förda förhandlingarna framlades i promemoria den 15 december 1955 (stencilerad) ett förberedande utkast till lag för Sveriges del. Över promemorian har efter remiss yttranden avgivits av justitiekanslersämbetet, riksåklagarämbetet, statens utlämningskommission, utlämningsnämnden, överståthållarämbetet, länsstyrelserna i Malmöhus, Göteborgs och Bohus, Värmlands samt Norrbottens län, polismästarna i Stockholm, Göteborg och Malmö, statens kriminaltekniska anstalt, 1951 års rättegångskommitté, Sveriges advokatsamfund, föreningen Sveriges häradshövdingar, föreningen Sveriges stadsdomare, föreningen Sveriges landsfogdar, föreningen Sveriges stadsfiskaler samt föreningen Sveriges landsfiskaler. Riksåklagarämbetet har överlämnat yttranden från statsåklagarna i Stockholm, Göteborg och Malmö. Länsstyrelsen i Malmöhus län har bifogat yttranden från poliskammaren i Hälsingborg samt från polisintendenten därstädes ävensom yttranden från föreningen Malmöhus läns landsfiskaler. Länsstyrelsen i Göteborgs och Bohus län har vid sitt yttrande fogat yttrande från landsfogden i länet. Länsstyrelsen i Värmlands län har överlämnat yttranden från landsfogden i länet samt från Värmlands läns avdelning av föreningen Sveriges landsfiskaler. Polismästarna i Stockholm och Göteborg har bifogat yttranden från kriminalpolisintendenterna i respektive städer.

De svenska delegerade har sedermera, på grundval av fortsatta överläggningar inom kommittén, framlagt ytterligare en promemoria i ämnet, dagtecknad den 20 oktober 1956 samt innefattande ett i förhållande till det förberedande utkastet jämkat förslag till lag om utlämning för brott till Danmark, Finland, Island och Norge. Förslaget anslöt sig — med erforderlig anpassning till svenska förhållanden — till de riktlinjer, varom flertalet inom kommittén enat sig. Ärendet upptogs ånyo vid det nordiska justitieministermöte, som hölls i Oslo den 3 och 4 februari 1958. Förhandlingar i ämnet fördes vid detta tillfälle även mellan justitieministrarna och Nordiska rådets juridiska niomannakommitté. Överläggningar har slutligen ägt rum i Helsingfors den 3 och 4 juni 1958 med representanter för respektive departement i Danmark, Finland, Norge och Sverige. Vid dessa överläggningar uppnåddes i huvudsak enighet om den sakliga lydelsen av texterna. Kvarstående avvikelser hänförde sig väsentligen till detaljer, där det råder skiljaktighet mellan de olika ländernas rättegångssystem.

I propositionen lämnas å s. 10—21 en redogörelse för det huvudsakliga innehållet i 1955 års promemoria och remissyttrandena däröver. Vidare redogöres å s. 21 för innehållet i 1956 års promemoria samt å s. 22—24 för frågans behandling i Nordiska rådet.

Departementschefen

Beträffande förslaget huvudgrunder har *föredragande departementschefen, statsrådet Lindell*, vid lagrådsremissen anfört följande:

»Såsom av den förut lämnade redogörelsen framgår förutsattes vid utarbetandet av den nya utlämningslag, vilken trädde i kraft den 1 januari 1958, att utlämningsväsendet mellan de nordiska länderna — vilket f. n. baserar sig på traktater, som träffats mellan dessa länder — skulle regleras i särskild ordning. Vid de förhandlingar i ämnet, som redan för flera år sedan upptogs mellan representanter för de olika länderna, uppnåddes på ett tidigt stadium enighet om att man skulle föreslå slopande av det nuvarande konventions-systemet. Varje land skulle i stället antaga lagstiftning — i möjligaste mån likformig — om utlämning för brott till övriga nordiska länder med reglering dels av förutsättningarna för utlämning dels av förfarandet i utlämningsärenden.

Som resultat av de förda förhandlingarna framlades sedermera detaljerade lagutkast, för Sveriges del i promemoria den 15 december 1955. Vid remissbehandling fick förslaget ett i stort sett gynnsamt mottagande och det lades därefter till grund för ytterligare överläggningar mellan de nordiska länderna. Dessa överläggningar har lett till att i huvudsak likalydande texter kunnat framläggas för de olika ländernas regeringar.

Den sålunda föreslagna lagstiftningen, vilken bygger på konstruktionen att den i utlämningsärenden beslutande myndigheten skall äga pröva ärendena med hänsyn till omständigheterna i varje särskilt fall, innebär i fråga om

villkoren för utlämning vissa väsentliga uppmjukningar i förhållande till vad som gäller inom den allmänna utlämningslagstiftningen. Bl. a. skall det i viss utsträckning bli möjligt att utlämna även egna medborgare. Svensk medborgare skall sålunda kunna utlämnas till annat nordiskt land under förutsättning att han vid tiden för brottets begående sedan minst två år haft hemvist i den stat till vilken utlämning begäres eller gärningen är av viss svårhetsgrad. Även beträffande utlämning för politiska brott förordas avsteg från den restriktiva ordning som eljest tillämpas. Vad angår förfarandet är det avsett att myndigheterna skall kunna träda i direkt kontakt med varandra utan att behöva gå den diplomatiska vägen. För trygghet av rättssäkerheten kräves att domstol alltid är inkopplad i ärendet. Framställning om utlämning skall i enlighet därmed grundas antingen på en av domstol i den begärande staten meddelad fällande dom eller också på annat av domstol i nämnda stat meddelat beslut, varav framgår, att domstolen funnit sannolika skäl till misstanke att den som begäres utlämnad begått det uppgivna brottet. Sedan framställningen inkommit ankommer det på åklagaren att verkställa utredning i ärendet, i huvudsak enligt de principer som gäller för förundersökning i brottmål. En ur rättsskyddssynpunkt betydelsefull bestämmelse utgöres av ett stadgande att högsta domstolen skall, om det begäres av den som avses med utlämningsframställningen, pröva huruvida hinder möter mot utlämningen. Efter det utredningen i utlämningsärendet avslutats, skall handlingarna i ärendet översändas till justitiedepartementet och beslut över framställningen meddelas av Kungl. Maj:t. För de fall, då gärningsmannen förklarar sig ej ha något att invända mot utlämning, har emellertid ett enklare förfarande utformats. Då erfordras ej beslut av Kungl. Maj:t utan beslut kan meddelas av åklagaren. Ej heller krävs något domstolsbeslut i den stat, varifrån utlämning begäres. Samtycke skall dock, för att få dessa verkningar, av-givas inför domstol.

På grundval av de avgivna förslagen har överläggningar mellan de nordiska justitieministrarna ägt rum, varvid förslagen funnits i huvudsak ägnade att läggas till grund för en reglering av det nordiska utlämningsväsendet. Även Nordiska rådet har flera gånger under senare år haft frågan om en gemensam nordisk utlämningslagstiftning på dagordningen. Inom rådet har funnits opinion för att utlämningsväsendet i Norden borde förenklas ännu mera än som förutsatts i de för regeringarna framlagda förslagen. Såsom tidigare nämnts antog emellertid rådet vid 1958 års session — på förslag av rådets juridiska utskott — en rekommendation, i vilken de nordiska ländernas regeringar uppmanades att antaga en utlämningslagstiftning, i huvuddrag överensstämmande med dessa förslag. Rekommendationen innehöll vidare — med tanke på en utveckling i riktning mot den önskade ytterligare förenklingen av systemet — en uppmaning till regeringarna att överväga olika åtgärder för att effektivisera samarbetet mellan ländernas polis- och åklagarmyndigheter i brottmål.

Tanken att göra utlämningsväsendet inom Norden till föremål för en särskild reglering ligger enligt min mening helt i linje med de strävanden till

större likformighet på lagstiftningens område, som sedan länge gjort sig gällande i de nordiska länderna. Jag hälsar därför med tillfredsställelse, att lagstiftningsarbetet i förevarande ämne numera hunnit så långt, att tanken står inför sitt förverkligande. Den nära samhörighet, som icke minst i rättsligt avseende råder mellan Sverige och dess grannländer, gör det otvivelaktigt möjligt att för utlämning inom Norden uppställa andra regler än dem, som gäller för utlämningsväsendet i övrigt. Sålunda torde reglerna om förutsättningarna för utlämning kunna göras mindre stränga än motsvarande regler i den allmänna utlämningslagstiftningen. Vidare torde förfarandet kunna förenklas, då det gäller utlämning inom Norden. Det bör därvid naturligtvis iakttagas, att en sådan förenkling ej vinnes på bekostnad av den enskildes rättssäkerhet.

Det har vid remissbehandlingen av 1955 års förslag från vissa håll framförts betänkligheter i sistnämnda hänseende. Det har sålunda gjorts gällande, att för normala tider en uppmjukning av eljest gällande villkor och en förenkling av förfarandet visserligen kan vara motiverad men att detta för tider, kännetecknade av politisk oro, icke vore försvarligt. Det har vidare framhållits, att det under oroliga tider måste vara värdefullt med en utlämningslagstiftning, som innehåller otvetydiga regler, grundade på hänsyn till den enskildes rättssäkerhet, om i vilka fall utlämning icke må ske samt de villkor, som skall uppställas vid beviljande av utlämning. För egen del hyser jag full förståelse för dessa synpunkter. Tanken är emellertid — vilket jag särskilt vill understryka — att särslagstiftningen endast skall gälla för någorlunda normala förhållanden. Skulle denna förutsättning brista, bör enligt min mening lagen sättas ur tillämpning. Utlämningsväsendet mellan de nordiska länderna kommer i så fall att i stället regleras av den allmänna utlämningslagstiftningen.

Om man har den nu antydda förutsättningen för lagstiftningens tillämplighet klart i sikte, kan det å andra sidan diskuteras om det ej finns möjligheter att vid brottsbekämpandet etablera ett samarbete över gränserna av mera formlös karaktär än som avses i föreliggande förslag. Med den livliga, numera passfria trafik som upprätthålles och den rättslikhet som råder mellan de nordiska länderna vore det i och för sig tänkbart att myndigheterna i dessa avseenden finge agera ungefär som om inga gränser alls existerade. För egen del har jag också full förståelse för de önskemål i riktning mot en sådan friare ordning som enligt vad förut nämnts framkommit inom Nordiska rådet. Det har emellertid ej visat sig möjligt att nu uppnå enighet om införande av en sådan ordning. Vid angivna förhållande torde man nu böra stanna vid att genomföra en lagstiftning på grundval av de förut redovisade förslag, som framkommit såsom resultat av de departementala överläggningarna. Jag vill understryka att dessa förslag medger ett snabbt och enkelt utlämningsförfarande i de okomplicerade fall — säkerligen det övervägande flertalet — då vederbörande ej har anledning att själv motsätta sig utlämning.

Under hänvisning till vad sålunda anförts förordar jag att för svensk del antages en lag om utlämning för brott till Danmark, Finland, Island och Norge i huvudsaklig överensstämmelse med det härom framlagda förslaget. Lagen bör ersätta de konventioner, som nu reglerar utlämningsväsendet inom Norden. Det förutsättes, att lagar av i huvudsak samma innehåll samtidigt genomföres i de övriga nordiska länderna. I enlighet med Nordiska rådets önskemål är jag även beredd att främja ytterligare åtgärder för att effektivisera samarbetet mellan ländernas polis- och åklagarmyndigheter och därigenom skapa förutsättningar att — med beaktande av de erfarenheter som vinnes av den nu föreslagna lagstiftningen — ytterligare förenkla utlämningsväsendet.

Den föreslagna lagstiftningen vilar på förutsättningen att, även om enligt lagen möjlighet föreligger till utlämning, den i utlämningsärendet beslutande myndigheten likväl skall äga pröva ärendet med hänsyn till omständigheterna i varje särskilt fall. Denna ståndpunkt innebär, att myndigheten kan vägra efterkomma en utlämningsframställning, oaktat lagen ej lägger hinder i vägen för utlämning. Jag anser det mycket betydelsefullt att lagen uppbyggts på detta sätt. Det torde nämligen kunna inträffa, att det i vissa fall kan te sig stötande att utlämna någon, t. ex. i det fall att den gärning för vilken utlämning begäres icke är straffbar i Sverige och det ej heller framstår såsom särskilt angeläget att gärningen beivras i det andra landet. Även andra situationer kan tänkas motivera avslag på en utlämningsframställning, som i och för sig faller inom ramen för lagens bestämmelser. Det bör emellertid framhållas, att den diskretionära prövningsrätt, som sålunda tillkommer den beslutande myndigheten, bör handhas med den största urskillning. Dess uppgift får närmast anses vara att fungera som en regulator i sådana fall, som visserligen faller under lagen men som lagstiftningsvägen svårigen låter sig reglera. I allmänhet bör en lagligen grundad utlämningsframställning efterkommas.

Beträffande villkoren för utlämning är det särskilt frågorna om utlämning av egna medborgare och utlämning för politiska brott som träder i förgrunden.

Vad den förstnämnda frågan angår må till en början erinras att den allmänna utlämningslagstiftningen upptar ett kategoriskt förbud mot utlämning av egna medborgare (2 §). Att detta förbud nu ansetts kunna uppmjukas, då fråga är om utlämning till annat nordiskt land, bottnar naturligtvis i det förhållandet att medborgarna i de nordiska länderna åtnjuter ett i huvudsak likvärdigt rättsskydd. Förslaget att svenska medborgare i särskilda fall skall kunna utlämnas har emellertid icke undgått att vid remissbehandlingen mötas av viss kritik. Å andra sidan har förslaget i ett par yttranden betecknats som väl restriktivt i ifrågavarande hänseende; man har i dessa yttranden förordat att full likställighet åvägabringas mellan medborgare i eget land och utlämning vid utlämning de nordiska länderna emellan. För egen del anser jag mig kunna biträda den mellanståndpunkt, varom enighet upp-

nåtts vid de nordiska överläggningarna. Har den person, vilken begäres utlämnad, någon längre tid bott i det land, till vilket utlämning begäres, har han otvivelaktigt uppnått en sådan grad av samhörighet med detta land, att det knappast bör möta några betänkligheter att utlämna honom dit. Två års stadigvarande vistelse i det främmande landet torde utgöra tillräcklig tidrymd för att konstituera sådan samhörighet. Utlämning av svensk medborgare bör alltså få ske, såframt vederbörande vid tiden för utlämningsframställningen sedan minst två år haft hemvist i det land, vartill utlämning ifrågasättes. Det kan naturligtvis tänkas förekomma fall, då det framstår såsom stötande att utlämna någon, oaktat denne haft sitt hemvist i det andra landet under nämnda tid. I dylika fall har dock utlämningsmyndigheten möjlighet att med utnyttjande av sin diskretionära prövningsrätt vägra utlämning. Att utlämning av egen medborgare bör, såsom föreslagits, kunna ske också då den gärning, för vilken utlämning begäres, är av viss svårhetsgrad finner jag naturligt, särskilt med tanke på angelägenheten av att framför allt de mycket svåra brotten beivras i det land, där gärningen blivit begången. Vid överläggningarna mellan de nordiska länderna har förutsatts att varje land självt får bestämma vid vilken svårhetsgrad utlämning av egen medborgare må äga rum. För svensk del torde böra uppställas att straffarbete i mera än fyra år kan följa å brottet. För utlämning fordras således att vederbörande åtminstone gjort sig skyldig till så pass svåra brott som grov stöld, grovt bedrägeri, grov förskingring etc., såvida icke utlämning må ske på den grund att vederbörande haft hemvist i det land som begär utlämningen.

Frågan om utlämning till annat nordiskt land för brott av politisk beskaffenhet har föranlett livligt meningsutbyte såväl vid den i Sverige skedda remissbehandlingen som vid de i lagstiftningsärendet hållna internordiska överläggningarna. I åtskilliga remissyttranden har betänkligheter uttalats mot en uppmjukning av det i den allmänna utlämningslagstiftningen gällande förbudet mot utlämning för politiskt brott. Å andra sidan har Nordiska rådets juridiska niomannakommitté ifrågasatt, om icke kategorien politiska brott skulle kunna helt utgå ur lagen. De numera vanligaste brotten tillhörande denna grupp torde vara spioneribrotten. Det har icke synts kommittén motiverat, att utlämning måste vägras beträffande sådana brott. Det finns enligt kommitténs mening ej anledning att den, som i vinningssyfte bedrivit spioneri i de nordiska länderna, skulle kunna undandraga sig konsekvenserna därav genom att flytta över till ett grannland. Kommittén har menat, att om sådana fall av politiska brott skulle uppkomma, i vilka utlämning ansåges icke böra ske, det stode det land som mottagit utlämningsframställningen fritt — med den konstruktion lagen erhållit — att vägra utlämning under hänvisning t. ex. till asylrättens principer. En differentiering på detta sätt från fall till fall gåve enligt kommitténs mening i praktiken ett bättre utslag och möjliggjorde avgöranden, som stod i bättre överensstämmelse med allmänna rättsmedvetandet än om ett förbud mot utlämning för politiska brott skulle inskrivas i lagstiftningen. Rådets juridiska utskott har för sin del

hävdad att därest den av niomannakommittén föreslagna vägen valdes en regel i ämnet dock borde kompletteras med ett stadgande att egna medborgare ej skulle kunna utlämnas för sådana brott.

Den av det juridiska utskottet förordade lösningen — vilken godkänts av Nordiska rådet — överensstämmer med det förslag, som innefattas i 1956 års promemoria, för vars huvudsakliga innehåll jag i det föregående redogjort. Enligt nämnda förslag skulle utlämning för politiska brott kunna ske, om gärningen eller gärning av motsvarande beskaffenhet var i svensk lag beskriven såsom brott och den som begärdes utlämnad icke var svensk medborgare. Såsom av den förut lämnade redogörelsen framgår uppnåddes vid de överläggningar, som hölls mellan representanter för de nordiska länderna i anslutning till tillkomsten av nyssnämnda promemoria, ej full enighet om en regel av angivna innehåll. Vid det ytterligare samråd som ägt rum har förslaget emellertid allmänt accepterats. Även för egen del vill jag godtaga detta resultat och är alltså beredd tillstyrka att i den svenska lagen upptages en bestämmelse med det innehåll, som nyss angivits. Jag vill här ytterligare understryka att lagens konstruktion är sådan att man ej behöver befara någon allvarlig olägenhet av den föreslagna regeln, alldestund utlämning alltid kan vägras under hänvisning till asylrättens principer.

Vad beträffar brott av icke politisk beskaffenhet synes någon undantagsregel icke vara påkallad, låt vara att det vid vissa typer av brott, t. ex. tryckfrihetsbrott, kan finnas anledning att vägra utlämning under åberopande av den fria prövningsrätt, varpå hela lagstiftningen bygger.

I åtskilliga av de över 1955 års promemoria avgivna remissyttrandena har riktats kritik mot att utlämning skulle kunna ske även för gärning som ej är straffbar enligt svensk lag. Jag anser mig emellertid kunna biträda detta förslag. De skiljaktigheter mellan de olika ländernas straffrättsliga system som föreligger är ej av sådan art att det synes vara anledning att i lagen uppställa ett absolut hinder i detta avseende. Ett korrektiv mot stötande resultat av den föreslagna ordningen utgör — såsom förut framhållits — möjligheten för det beslutande organet att med utnyttjande av sin fria prövningsrätt vägra bevilja utlämning, då gärningen icke är straffbar enligt svensk lag.

Vad slutligen beträffar förfarandet vid utlämning är jag som framgår av det föregående beredd att tillstyrka den förenklade men dock ej helt formlösa ordning varom huvudsaklig enighet uppnåtts vid de inter-nordiska överläggningarna. Denna ordning representerar, som jag förut understrukt, en rätt långt driven förenkling i förhållande till vad enligt lagen nu gäller. I det alldeles övervägande flertalet fall torde personer, som här i landet grips för brott, begångna i hemlandet, ej ha anledning att motsätta sig en utlämningsbegäran. I sådana fall skall beslut om utlämning kunna meddelas direkt av åklagaren under förutsättning dock att gärningsmannen inför domstol lämnat sitt samtycke till utlämningen. Vid lämnande

av samtycke bör domstolen vara domför med allenast en ledamot, och detta torde medföra att det vanligen skall gå tämligen snabbt — måhända redan inom loppet av en dag — att få domstolsproceduren avklarad.

I de fall, då det enklare förfarandet ej kan tillämpas, blir det Kungl. Maj:ts, som efter viss förberedande utredning har att besluta om utlämning. Även detta mera omständliga förfarande innebär dock en förenkling jämfört med förfarandet enligt den allmänna utlämningslagstiftningen. I motsats till denna avses att vid utlämning inom Norden — oavsett vilket förfarande som tillämpas — myndigheterna skall kunna träda i direkt kontakt med varandra utan att behöva gå den diplomatiska vägen.»

Lagrådet och propositionen

Beträffande förslaget till lag om utlämning för brott till Danmark, Finland, Island och Norge har lagrådet under hänvisning till den nära rättsgemenskapen de nordiska länderna emellan förklarat sig ej ha erinran mot borttagande av vissa av de hinder för utlämning, som är angivna i den allmänna utlämningslagen. I anslutning till 5 § i förslaget har lagrådet emellertid anfört:

»Förslaget avviker såtillvida från 10 § allmänna utlämningslagen, att såsom hinder mot utlämning icke upptagits att den som avses med utlämningsframställningen är här i riket åtalad för det uppgivna brottet eller att straff för brottet skulle vara förfallet enligt svensk lag. Det måste ifrågasättas, om tillräckliga skäl föreligga för att i dessa hänseenden giva de båda lagrummen olika lydelse. För att utlämning skall kunna ske, oaktat åtal för brottet väckts här i riket, förutsättes tydligen att åtalet härstädes nedlägges. Att så sker skulle emellertid i vissa fall vara uppenbart olämpligt, t. ex. om huvudförhandling redan påbörjats eller kostnad och avsevärt arbete nedlagts på målets beredande till huvudförhandling. Att åklagare för nu ifrågavarande ändamål skulle äga att på eget initiativ nedlägga åtal måste också te sig stötande för sådant fall, då Konungen enligt 1 kap. strafflagen förordnat att åtal skall ske här i riket. Därest åtal utföres av målsägande, är vidare att räkna med att denne ej skall vara villig att nedlägga åtalet. Den diskretionära prövningsrätten lämnar visserligen möjlighet att beakta hinder som ur nu antydda och liknande synpunkter kunna möta mot utlämning. Men tillräcklig säkerhet för att så sker synes icke föreligga. Enligt lagrådets åsikt vore att föredraga, om även enligt nu förevarande lag åtal här i riket finge gälla som hinder för utlämning. Rörande frågan huruvida åklagare likväl äger nedlägga åtalet för att därigenom möjliggöra utlämning hänvisas till bl. a. 20 kap. 6 och 9 §§ rättegångsbalken (jfr ock 1 kap. 3 § strafflagen) samt till uttalanden av lagrådet och föredragande departementschefen i prop. 1957: 156 s. 119 och 130. Vad härefter angår frågan, huruvida utlämning bör kunna ske, oaktat straff för brottet skulle vara förfallet enligt svensk lag, föreligger knappast anledning antaga, att intresset

för utlämning i sådana fall skulle var så stort att det motiverade en annan lösning än enligt allmänna utlämningslagen. På nu anförda skäl hemställer därför lagrådet, att förevarande paragraf ändras till överensstämmelse med motsvarande stadgande i nyssnämnda lag.»

I anledning av detta uttalande från lagrådets sida har departementschefen i propositionen anfört följande:

»Vad lagrådet anfört till stöd för ändringsförslaget synes beaktansvärt. De danska, finska och norska lagförslagen uppställer emellertid ej heller något hinder mot utlämning i de angivna fallen och den svenska lagen bör ej utan starka skäl i dessa hänseenden intaga en avvikande ståndpunkt. Såsom även lagrådet påpekat föreligger alltid möjlighet att under hänvisning till den fria prövningsrätt, varpå lagstiftningen bygger, vägra utlämning om det skulle framstå såsom stötande eller eljest olämpligt att villfara en begäran om utlämning av någon som här i landet redan är ställd under åtal för det uppgivna brottet. Att uttryckligt förbud mot utlämning ej uppställs i fall då straff för brottet skulle vara förfallet enligt svensk lag ligger i viss mån i linje med ståndpunkten att utlämning till annat nordiskt land över huvud taget ej förutsätter att gärningen är straffbar enligt svensk lag. Även härvidlag finnes självfallet utrymme för den fria prövningsrätten. Jag anser mig därför böra vidhålla det remitterade förslaget på förevarande punkt.»

I övrigt har lagrådet i anledning av förslaget framställt vissa erinringar av såväl saklig som formell natur, vilka vunnit beaktande i propositionen. Mot förslaget till lag angående tillägg till lagen den 6 december 1957 (nr 668) om utlämning för brott har lagrådet ej haft erinran.

Specialmotivering till lagförslaget

Beträffande specialmotiveringen till lagförslaget tillåter sig utskottet hänvisa till propositionen.

Utskottet

Den av riksdagen år 1957 antagna nya lagen om utlämning för brott, vilken lag trätt i kraft den 1 januari 1958, är tillämplig på utlämning även till övriga nordiska länder med de avvikelser som följer av gällande konventioner i ämnet mellan Sverige och dessa länder. Sedan länge har emellertid i samverkan mellan de nordiska länderna bedrivits arbete med sikte på att särreglera utlämningsväsendet inom Norden. Under detta arbete har enligt vad som upplyses i propositionen enighet uppnåtts om att, med slopande av konventionssystemet, för varje land föreslå genomförande av en särskild lagstiftning om utlämning för brott till övriga nordiska länder av i stort sett likartat innehåll. Rörande det huvudsakliga innehållet i en dylik lagstiftning, som avsetts skola upptaga bestämmelser om förutsättningarna för

utlämning och om förfarandet i utlämningsärenden, har man också kunnat enas. Det sålunda bedrivna lagstiftningssamarbetet har för svenskt vidkommande resulterat i det förslag till särskild lag om utlämning för brott till Danmark, Finland, Island och Norge, som genom förevarande proposition förelagts riksdagen till antagande.

Den föreslagna lagstiftningen bygger på grundsatsen att utlämningsframställning skall, inom den ram lagstiftningen uppdrager, kunna prövas med hänsyn till omständigheterna i varje särskilt fall. Även om lagens bestämmelser således ej lägger hinder i vägen för utlämning, skall ändock sådan kunna vägras om prövningen av det enskilda fallet leder till slutsatsen att utlämning ej bör beviljas. Möjligheten till denna fria prövningsrätt får sin särskilda betydelse i betraktande av att de i förslaget stadgade utlämningsföresättningarna väsentligt uppmjukats i förhållande till vad som gäller i den allmänna utlämningslagstiftningen. Vidare innebär förslaget i fråga om förfarandet i utlämningsärenden en så långt driven förenkling som ansetts möjlig utan eftersättande av kravet på rättssäkerhet för den enskilde. Dessa avvikelser från vad i allmänhet stadgats i fråga om utlämning har ansetts kunna förordas med hänsyn till den nära samhörighet, som icke minst i rättsligt avseende råder mellan Sverige och dess grannländer.

Vad till en början gäller föresättningarna för utlämning har, såsom förut antytts, flera betydande uppmjukningar vidtagits i förhållande till vad som gäller enligt den allmänna utlämningslagstiftningen. Härutinnan må särskilt anmärkas att förslaget medger att svensk medborgare under vissa föresättningar kan få utlämnas och att utlämning må ske jämväl för politiskt brott, i detta fall dock icke såvitt gäller svensk medborgare. Det synes naturligt att förslaget i dessa avseenden under förarbetena givit anledning till en ganska omfattande diskussion. Med hänsyn till den inom Norden existerande rättslikheten är det enligt utskottets mening otvivelaktigt motiverat att i viss utsträckning medge utlämning i dylika fall, och de övriga nordiska förslagen innehåller också bestämmelser av liknande innehåll. Att märka är vidare att dylik utlämning omgärdats med speciella föresättningar och att i fall, där utlämning med hänsyn till särskilda omständigheter rimligen ej bör äga rum, sådan åtgärd kan vägras med stöd av den förbehållna fria prövningsrätten. Då det torde kunna förväntas att möjligheten till utlämning i fall som här avses användes med all den försiktighet som är påkallad, synes under tider då normala politiska förhållanden råder inom de olika länderna icke behöva befaras några menliga följder av förslaget i denna del. Erinras bör slutligen att den föreslagna särslagstiftningen avses skola bringas ur tillämpning, om ändrade dylika förhållanden inträder. Utskottet vill med hänsyn till det anförda biträda förslaget i dessa delar. I övrigt synes anledning icke föreligga till erinran mot den föreslagna regleringen av villkoren för utlämning.

Även de föreslagna reglerna om förfarandet vid utlämning synes i stort sett vara ändamålsenligt utformade med tanke på önskemålet att erhålla snabbhet och enkelhet vid handläggningen utan att kravet på rättssäkerhet

eftersättes. Särskilt i sådana fall där den som begäres utlämnad samtycker till utlämningen är det sörjt för att denna kan komma till stånd utan större tidsutdräkt genom att beslutanderätten i utlämningsärenden tillagts vederbörande åklagare. Detta är så mycket mera av betydelse som flertalet fall av utlämning kan förväntas komma att behandlas i denna ordning.

Det samtycke till utlämning som kräves för att nyssnämnda förenklade ordning må tillämpas skall enligt 10 § andra stycket i förslaget avgivas i åklagarens närvaro inför allmän underrätt. Motsvarande bestämmelse har införts i de danska och norska förslagen, medan däremot för Finlands del icke upptagits någon liknande regel, vilket sammanhänger med att utlämningsprövningen där avses alltid skola företagas av ministeriet för inrikesärendena. I de föreliggande motionerna framföres uppfattningen att det icke syntes erforderligt för svensk del att anlita domstolsförfarande för upptagande av samtycke, och motionärerna anser till fyllest att samtycket får avgivas inför åklagaren.

Såsom i motionerna framhålles har det ifrågavarande domstolsförfarandet intet annat ändamål än att konstatera huruvida samtycke till utlämning föreligger. Någon som helst prövning av utlämningsförutsättningarna ankommer nämligen icke på domstolen. Förslaget i denna del torde, ehuru det icke uttryckligen utsäges i propositionen, förestavas av rättssäkerhetshänsyn. Av sådana hänsyn är det naturligtvis med tanke på den verkan samtycket medför i fråga om ordningen för utlämningsärendets fortsatta handläggning av vikt ej endast att samtycket kommer till uttryck på ett sådant sätt att dess förefintlighet icke kan sättas i fråga utan även att garantier finnes att detsamma tillkommit utan obehörig påverkan. En från dessa synpunkter betryggande ordning för upptagande av samtycke synes emellertid möjlig att åstadkomma utan anlitan av domstolsförfarande. Utskottet har därvid i åtanke den i motionerna föreslagna anordningen att låta samtycket avgivas inför åklagaren. I anslutning till en regel av denna innebörd skulle säkerligen kunna meddelas sådana föreskrifter rörande ordningen för samtyckets upptagande att kravet på rättssäkerhet i rimlig grad bleve tillgodosett.

En dylik i ännu högre grad förenklad ordning skulle dessutom vara att föredraga från andra synpunkter. Härigenom skulle nämligen kunna undvikas såväl den omgång ett domstolsförfarande oundvikligen alltid måste medföra som vissa praktiska olägenheter vilka stundom kan vara förenade med detta förfarande på grund av långa avstånd till domstolens sammanträdesort. En annan fördel med en sådan ordning är att den endast i mindre mån avviker från det formlösa utlämningsförfarande, som — enligt vad som upplyses i propositionen — vid sidan av lagen på senare tid utvecklats sig i förhållande till övriga nordiska länder och varav, såvitt utskottet kunnat finna, några egentliga olägenheter ej försports. Med den förenkling av lagen som här ifrågasättes skulle det lagstadgade förfarandet komma att te sig som en naturlig fortsättning av vad förut tillämpats med allenast den kompletteringen att förfarandet omgärdats med rättssäkerhets-

garantier. Det förhållandet att den föreslagna särslagstiftningen är avsedd att gälla endast i någorlunda normala tider utgör också ett skäl att tillåta enklast möjliga förfarande i utlämningsärendena.

Av hänsyn till önskemålet om enhetlighet mellan de nordiska ländernas lagstiftning på förevarande område synes hinder icke föreligga att för svensk del anordna förfarandet i enlighet med vad nyss angivits. Dylika detaljartade avvikelser, som väsentligen är betingade av skiljaktigheter i ländernas rättegångssystem, har uppenbarligen vid de förda nordiska förhandlingarna förutsetts kunna bli erforderliga.

Utskottet har med hänsyn till det anförda kommit till den uppfattningen att övervägande skäl talar för att upptagandet av samtycke från den som begäres utlämnad anförtros åklagaren och vill därför förorda att det föreliggande lagförslaget ändras i enlighet härmed.

Jämlikt 20 § i förslaget ankommer det på Konungen att meddela de närmare föreskrifter, som erfordras för tillämpningen av lagen. Av utskottet förordad ändring i lagförslaget förutsätter att en närmare reglering av ordningen för avgivande av samtycke till utlämning upptages i dessa tillämpningsföreskrifter. I avseende härå bör tillses att samtycket blir objektivt konstaterbart och att frihet från påtryckningar garanteras. Förfarandet torde lämpligen kunna så ordnas att den som vill samtycka i åklagarens närvaro får ifylla och med sitt namn underteckna en blankett, vars text till undvikande av eventuella språksvårigheter avfattas på samtliga de ifrågakommande språken. Därvid bör jämväl ett trovärdigt vittne närvara och med sin namnunderskrift å blanketten bestyrka, att den som begäres utlämnad egenhändigt och av fri vilja underskrivit utlämningsmedgivandet. Tänkbart är även att förfarandet regleras efter delvis andra linjer, exempelvis så att medgivandet avgives muntligen i vittnes närvaro och protokolleras, varefter protokollsutsagan underskrives och bestyrkes på motsvarande sätt som nyss angivits. Vid samtyckets avgivande bör försvarare, om sådan finnes, äga rätt att närvara.

Den ändring i förslaget utskottet enligt det ovanstående förordat föranleder att 10 § andra stycket ges det innehållet att samtycke, som avses i 9 § andra stycket, skall avgivas till åklagaren. Vidare bör de i 15 § första stycket intagna orden »inför rätten» ersättas med en hänvisning till 10 §.

Det genom propositionen framlagda förslaget till lag angående tillägg till lagen den 6 december 1957 om utlämning för brott föranleder ej erinran.

På grund av det anförda får utskottet hemställa,

A. att riksdagen — med bifall till motionerna I: 401 och II: 493 samt med förklaring att riksdagen funnit viss ändring böra vidtagas i det genom propositionen framlagda förslaget till lag om utlämning för brott till Danmark, Finland, Island och Norge — måtte för sin del antaga nämnda förslag med de ändringarna däri att 10 och 15 §§ erhåller följande lydelse:

(Kungl. Maj:ts förslag:)

(Utskottets förslag:)

10 §.

Åklagaren skall skyndsamt verkställa erforderlig utredning enligt vad om förundersökning i brottmål är stadgat.

Samtycke, som avses i 9 § andra stycket, avgives i åklagarens närvaro inför allmän underrätt. Rätten är därvid domför, häradsrätt utan nämnd och rådhusrätt med en lagfaren domare.

10 §.

Samtycke, som avses i 9 § andra stycket, avgives till åklagaren.

15 §.

Har den som avses med framställningen inför rätten samtyckt till utlämning och är ej fall som avses i 4, 6 eller 8 § för handen, äger åklagaren, om han finner att hinder mot utlämning ej föreligger enligt denna lag eller att utlämning eljest icke bör vägras, meddela beslut om utlämning.

Om åklagaren ej meddelar beslut om utlämning enligt vad i första stycket sägs, skola handlingarna i ärendet, sedan utredningen avslutats, skyndsamt översändas till justitiedepartementet, varefter Konungen skall giva sitt beslut över framställningen.

Vid beviljande av utlämning må förordnas, att föremål som tagits i beslag skall överlämnas till den främmande staten; och må därvid stadgas de förbehåll som av hänsyn till enskild rätt eller ur allmän synpunkt finnas påkallade.

15 §.

Har den som avses med framställningen enligt 10 § andra stycket samtyckt till utlämning och är ej fall som avses i 4, 6 eller 8 § för handen, äger åklagaren, om han finner att hinder mot utlämning ej föreligger enligt denna lag eller att utlämning eljest icke bör vägras, meddela beslut om utlämning.

B. att riksdagen måtte antaga det genom propositionen framlagda förslaget till lag angående tillägg till lagen den 6 december 1957 (nr 668) om utlämning för brott.

Stockholm den 15 april 1959

På första lagutskottets vägnar:

OLOV RYLANDER

Vid detta ärendes behandling har närvarit

från f ö r s t a kammaren: herrar Ahlkvist, fru Gärde Widemar, herrar Per Olofsson*, Franzén*, Lindgren, Per-Olof Hanson, fröken Mattson och herr Arvidson;

från a n d r a kammaren: herrar Rylander, Landgren, Hedqvist, fru Johansson, herrar Onsjö, Östrand, fru Boman och herr Fröding.

* Ej närvarande vid utlåtandets justering.